

Iveta Filipczyková tak dlouho vystavovala v galerii Grunt, až jí začala vést. Říká:

Pokud to půjde, ráda pomohu

IVAN PAVELEK

Kujavy – Měla být už dávno zavěšená, ale funguje pořád a dokonce to vypadá, že se začalo blýskat na lepší časy. O Galerii Grunt v Kujavách hovoří Iveta Filipczyková, která ji letos převzala jako manažerka a kurátorka.

Žijete v Ostravě, jak jste se o galerii v Kujavách dozvěděla?

Naše rodina má poblíž chatku a jednou se tady manželova maminka zastavila pro keramiku. Vůbec jsem netušila, že je tady galerie, jen jsem zaregistrovala, jak jsme jezdili kolem, že je tady keramika. Když jsem dovnitř vstoupila a objevila ty nádherné prostory, tak jsem tu s rodinou zůstala dvě hodiny a obhlížela to. A hned jsem spolupojila, paní Aleně Grellové, řekla, že tady chci mít svou první samostatnou výstavu.

Takže když jste jela tehdy kolem, tak už jste malovala?

Maluji celý život. V té době už jsem měla vystudovanou lidovou konzervatoř v Ostravě. Měla jsem nějaká díla, ale až tak jsem se neprezentovala. Vystavovala jsem do té doby jednou na zámku v Bílovci s ostravskou skupinou Mlejn. Součástí Mlejnu je výtvarná skupina, která se zabývá figurální tvorbou. Tam tvořím například se známým karikaturistou Václavem Šiposem.

Vrátím se do Kujav. Obešla jste to, dýchlo to na vás. To jste paní Grellové nabídla, že byste tady dělala kurátorku?

Ne. To mělo vývoj. Když jsem tady před šesti lety měla výstavu poprvé a byla jsem nACHYSTANÁ NA VERNISÁŽ, tak mi paní Grellová řekla, že tady s tím končí. Já jí říkám: Poprvé vystavuji, mám vernisáž a vy chcete dnes zavřít galerii? A tak to potom bylo každým rokem. Každý rok končila. Provoz galerie něco stál, její manžel byl po nemoci a už to tady upadalo. Existuje tu krásná kronika, podle které jsem si udělala seznam všech výstav, abych měla přehled, kolik jich bylo ročně. Před deseti lety ještě byly čtyři, rok nato tři a pak už jen jedna a za poslední roky jsem jen já každoročně s vernisáží.

Tak vás napadlo to převzít?

Zpočátku mě to vůbec nenavdával, snažila jsem se prezentovat své práce. Díky tomu, že za těch šest let jsem i já hodně umělecky pokročila a nerealizovala jsem se jen v Kujavách. Před třemi roky jsme měla výstavu v Paříži v galerii Thuillier. Pan ředitel mě pak v následujících dvou letech oslovil i pro mezinárodní soutěž. Je to galerie, která má spolupráci s Japonskem, Kambodžou, oslovuje celosvětově. Získala jsem díky tomu více kontaktů, zjistila jsem za tu dobu, co se v galerii děje i kdo tady vystavoval.

Takže od doby, kdy jste tady začala vystavovat, jste vystavovala celý pět let sama?

Ano, nikdo mezi tím. Byl tady silný útlum. A paní Grellová říká každý rok, že je konec, protože dálnice způsobila odliv přírodních návštěvníků.

Kdy jste přišla na to, že by zase zájem mohl být?

Letos situace vyvrcholila, když mi paní Grellová už docela jasně řekla, že po vernisáži opravdu končí. To bylo v červenci, což je měsíc, kdy vystavují pravidelně a chci v tom měsíci vystavovat i nadále.

Není červenec špatný termín na výstavu obrazů?

Právě naopak. Lidi si rádi vyrazí někam do přírody, mimo velká města, a jezdí sem i ti, co se vracejí v době prázdnin ze zahraničí, bývali místní rodáci, jejich potomci a podobně. A tak si myslím, že to místo je příliš hodné i na jiné využití.

Budou tady chtít autoři vystavovat? Je to přece jen v malé vesnici...

V létě jsme dostali nabídku spolupracovat s ostravskou univerzitou. Studenti hledají nějaký prostor, kde by mohli vystavovat, tak by se tady mohli realizovat. Je tady možnost stále expozice, což v ostravských galeriích není. Napadly mě i akce, na které by se mohli sejít autoři a vyměnit si zkušenosti, poznali by se. Napadlo mě, že když jsem původem ze Slovenska, co když by to bylo přeshraniční. Když jsme se potkala s paní Kateřinou Bohac, která vyučuje maňlřství a keramiku, oslovila jsem ji, zda by se zúčastnila našeho

projektu Cena publicity, který se uskutečnil v říjnu. Přijela nejen ona, ale také třeba slovenský výtvarník Jaroslav Čech, jenž skončil druhý v soutěži Česko Slovensko má talent.

Kolik bylo vystavovatelů na Ceně publicity?

Deset. Dvě Venezuelanky, Slováci, byla tady například i Iva Hoňková ze Studénky.

Vratíme se ještě k tomu letošnímu červenci. Takže paní Grellová vám řekla, že to tady opravdu končí. Co vy na to?

Ona asi řekla: Já vám to předám – tady máte klíčky. Tak jsem to vzala. Problém byl, že tady v posledních letech moc chyběla prezentace a to se muselo změnit. Teď už je venku zase pěkný poutač.

Proč vás to tak přitahovalo?

Nedalo mi to, protože si myslím, že takový prostor, který by mohl být pro stálou expozici, pro ostravské a další výtvarníky z okolí i pro ty, co začínají, je úžasný. Máme tady velmi přijatelné podmínky, začínající autor si tady může vystavit obrazy na rok za sto korun. Začínaly tady například Markéta Bočková z Jistebniku, dnes úspěšná galeristka v Praze, nebo Lenka Rašková z Fulneku. Teď máme aktuální výstavu rodačky ze Studénky, Renaty Svobodové, končí den před Středním dnem.

Takže už galerie zase funguje?

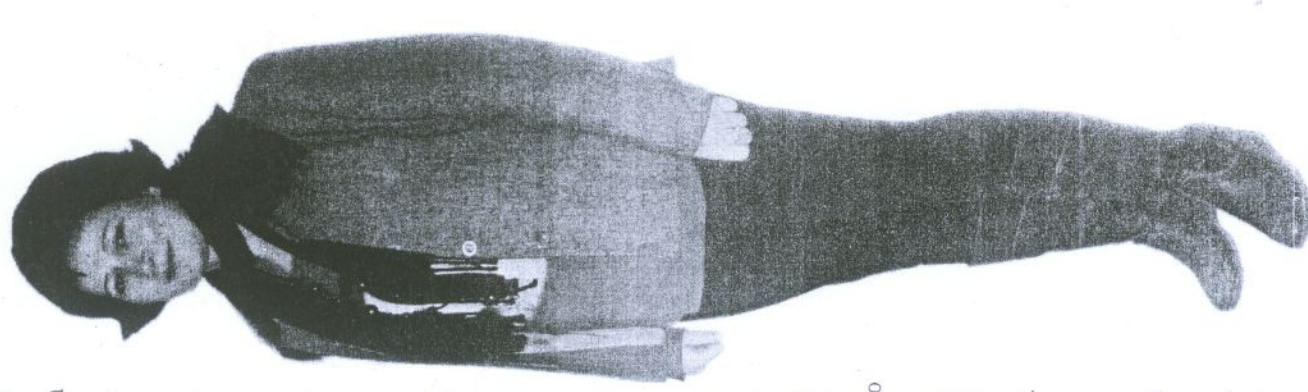
Na příští rok už se rýsuje další program. V březnu by měla být výstava biblí od pana Valchaře ze Suchdolu nad Odrou, na duben chystáme fotografie jednoho hranického fotografa. Kromě ostravské spolupráce se rýsuje možnost spolupráce na úrovni mezinárodního plenéru. Určité by tady dojeli Slováci z Košic, kteří chtějí začít spolupracovat. A jak říkám, dá se to využít i dalšími způsoby.

Jak?

Na vernisáži vystupuje každým rokem člen opery Národního divadla moravskoslezského, který tomu dává úroveň, šlo by tady pořádat i komornější koncerty, dá se využít prostor kolem galerie na nějaké plenery.

Takže věříte, že galerie přežije...

Letos je čtvrtstoletí od jejího otevření. Věřím, že bude fungovat dále. Sázíme na propagaci, udělali jsme nový web galerie. V současné době je tady zmíněná výstava Leda a až do příštího roku návštěvníci mohou vidět obrazy z projektu Cena publicity. Myslím si, že stojí za to nás navštívit. A taky nás zaštituje i paní starostka Kujav, protože obec v podstatě kromě galerie nic nemá. Takže pokud to půjde, ráda jako manažerka a kurátorka pomohu.

IVETA FILIPCZYKOVÁ.

Foto: Region/Ivan Pavelek